

EL POBLE: CHAFA

Any III
Núm. 318

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA
CATALUNYA I NAIONS IBERIQUES. 4 pessetes trimestralment
PAISOS DE UNIO POSTAL. 9 pessetes trimestralment

Barcelona, divendres, 28 de desembre de 1906
REDACCIO Y ADMINISTRACIO: PLASSA SANTA AGNA, 17. PRAL.-TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA
CATALUNYA I NAIONS IBERIQUES. 5'00 pessetes trimestralment

5 Cts

PLANOS CHASSAIGNE FRERES

PARIS, 1900: Medalla d'Or
LIEGE, 1905: Diploma d'Honor
AL COMPTAT * A PLASSOS * LLOGUERS
Passeig de Gracia, 84, ent.-BARCELONA

OBSEQUI HUMANITARI

Les persones que sofreixen Neurastenia, Clorosi, Inapetència, Debilitat general, palpitations del cor, y demés malalties nervioses, recobraràn ràpidament la salut per-
duda ab el **FOSFO GLICO-KOLA** Domènech, que recomanen els metges més eminents.—S'extreu GRATIS una mostra d'aquest MARAVELLOS TONIC RECONSTITUENT (en elegant caixa metàl·lica) a tota persona que ho sol·liciti del autor Dr. B. Domènech.—Ronda de Sant Pau, 71, farmacia.—BARCELONA.

MALALTIES DE L'ESTOMAC

Medicament modern, segur y inofensiu

QUIMOSINA SOLER

Alivi ràpid en els dolors d'estómac, dispepsia, flatos, boca agre, males digestions, gastralgies, algua de boca, vòmits còlica y inapetència

EL RECOMANEN TOTS ELS METGES

—DEMANIS EN LES PRINCIPALS FARMACIES—

Clinica de Vies Urinaries y de la Matriu
Dr. Espinosa de los Monteros
Metge de l'Hospital del Sagrat Cor
Corts, 623 (entre Claris y Lluïsa), de tres a cinc; dies festius, de onze a dotze.
Consulta pública: Carme, 35, entressol; de set a nou del vespre

COSMOS FOTOGRÀFICO

Especialitats ab caràcter exclusiu:

- Plaques negatives "Cadett", (les millors).
- Plaques positives "Cadett", (les millors).
- Paper colodina mate y brillant Satrap.
- Paper bromur mate y brillant Satrap.
- Paper bromur "Cosmos", (plaf mate).
- Postals colodina mate y brillant Satrap.
- Postals bromur mate y brillant Satrap.
- Postals bromur "Cosmos", (immellorables).
- Postals "The Brom", (article reclat).

FERNANDEZ Y CARBONELL
—1, Rambla de Canalejas, 1—
BARCELONA

JOSEP M. NOGUERA
Corredor Col·legiat.—Rambla Santa Mònica, 15, interior.
Col·locació de capitals. ADMINISTRACIO DE FINQUES.
Compra.—Venda.—Hipoteques.—Préstams ab devolució a plassen al 4 y 1/2 per 100 anual.—De 10 a 12 y de 5 a 7.—Telefon 2.293.

OLIS FINS MARISTANY

MOSAICS E F ESCOFET & C

Ronda Sant Pere, 8

PELLETERIA LA SIBERIA

20, Carrer Santa Agna, 20
Existencies en colls de maris, chinchilla, astrakan y mongolia.—Jaquetes y abrics loutre de Hudson, astrakan Persiau y Caracul.—Variet assortit en bords de ploma.—
PREU FIXE ON PARLE FRANÇAIS

L'advocat Trinitat Monegal ha traslladat son despatx y domicili al Passeig de Gracia, 35, pis segon.

DR. TUTAU Malalties de la pell y cabell. Consell de Cent, 286 (entre Rambla de Catalunya y Balmes). De 11 a 1 y de 7 a 8.

GERRES

PERA LLET

Aquestes gerres són fetes d'una sola peça, de planxa d'acer fortament estirada, ab lo que no hi ha cap recó ont pugui quedarhi restes de llet que fermentin. La boca és ampla y permet una fàcil llimpia, responen com cap altre a totes les exigencies higieniques.

David Ferrer y C. S. en C.
6, ESCUDELERS, 6 — Barcelona

F. MAS SARDÀ Y FILLS
Rambla del Centre, 20.-Barcelona
Negociem cupons venenent primer Janer 1907, Deuts Interior y Obligacions 2 p. 7, Fransa y 4 p. 7, Alacant.

EL DESTORB

En Maura es enemic del projecte d'amnistia. L'ha combatut personalment en el Congrés, el oposa en el Senat la gran forsa parlamentaria del seu partit. Una vegada més posa de manifest el seu esperit regressiu, el seu violent antagonisme davant les aspiracions y sentiments de Catalunya.

Però ni ha parlat ni's produeix com un verdader home d'Estat. Podrà creures superior entre les polítiques que de tant llengua y buids s'aixequen a les altures dels ministeris; podrà acceptar com un home-natge merescut les felicitacions rebudes al Palau; més no satisfarà al qui tingui un clar concepte de lo que són els homes de govern en els grans pobles.

No vol en Maura que's perdoni l'aplicació de les lleis penals, senyaladament quan són, com la de jurisdiccions, greus y noves. Coloca més alt que'l sant desitj de pacificació reparadora, el rigid imperi de la disciplina jurídica. Encom dels principis d'autoritat y orde, y tot dient que els liberals dinásticos són presoners de

Salmeron, l'ensaïa'l seu anatema contra la amnistia, declarantla contraria a les públiques conveniencias.

Aquest es l'home en quines peccadores mans seran il·lustrades les lleis vigents en quant consagren els drets del ciutadà. Seguiran ab ell la corrupció del sufragi, el caciquisme, la fiocia del poder judicial y l'ilegalisme, els corruptels preu del país sobreposats als principis de justícia. No li deuran absolutament res ni l'Hisenda, ni l'ensenyansa, ni les instal·lacions y obres que activen y consoliden la civilització, ni l'organització relativa a la forsa pública, ni cap altra gran finalitat social. Serà inflexible, autoritari, voluntarista com un robtorio enamorat de si mateix; però desota l'artificial de la seva austeritat ridícula, perduran les deficiencias y viciis, les ineptituds y anacronismes que caracteritzen el vigent règim, convertintlo en pes mort insuportable d'un país atut.

No es pas així'l verdader home d'Estat. Aquest se compla en millorar les condicions socials, en servir y afavorir l'obra civilisadora de l'evolució, en corregir y extirpar viciis, en lluitar contra les rutines y prejudicis de que es víctima el poble. Té un ideal, una orientació, un bell perit de deixar rastre de la seva obra. L'apassiona l'Independencia y la grandesa de la seva patria, l'anys de ferla lluir en la concorrença etnica, el viu desitj d'obrirli rutes progressives. Per ell la societat va logrant una més gran y més alimuntada població, un comerç més extens, un treball més remunerat, un més alt nivell de benestar y de cultura.

Aquest tipu excoel del governant, realista y superat, per exemple, per en Washington y en Lincoln als Estats Units, per en Peel y en Gladstone a Anglaterra, per en Cavour a Italia, pel mateix Bismarck a Prussia primer y després a Alemanya, es enterament desconegut a Espanya. Aquí són models en Canovas, a qui principalment se deu la ruina financiera nacional, en Sagasta, que anà a una guerra sense organització, un home ab voluntat atrofiada com en Silvela, el mateix Maura, distingit retoric, gran orador, ni preparat per l'estudi ni afavorit per l'educació per regir importants interessos socials.

Elis estatistes de la Restauració perpetuen cabalment el tipu de primer ministre dels reis absoluts, pres en la categoria dels Olivares y ls Godoy. Són supersticiosos y exceptes alhora. Semblen intel·ligencies afilades y penetrants, voluntats fortes y fecundes: són realment esperits mitjos, homes com els demés, categoria gregaria enllatida per l'etzar. Com Silvela després d'haver robat el tresor de Delos, porten la petita imatge d'Apolo y sovint la beson implorant auxili davant la menassa d'ignominia perills. Com Marius, tenen la seva profetissa Marta y fan els sacrificis segons les seves fórmules. Com César, pronuncien màgiques paraules per a eludir accidents desgraciats. Y com César, Marius y Silvela no tenen cap altra fe ademés de la fe supersticiosa derivada de les seves debilitats atáviques; no saben concebir ni'l món, ni'l treball, ni la vida, sinó davant del cristall del seu esperit exceptiu, més poblat de fantasmes que d'idees.

Cal comprendre l'estatista adscrit a les coses facils y a la feina inútil, aixecat a les esferes de la direcció col·lectiva no per ales d'agulla, sinó per lleugeresa y buidor d'esperit. Quan no's té empenya per realitzar una gran cosa patriòtica, se representa la parodia d'una autoritat rígida y un orde material. Quan no's té el foc ni siquiera un petit calin d'idees transcendents, se manegen reforçament les endres fredes de l'esterilitat, ab l'illusió de enganxar a l'estol dels neutrals incoconients.

Té certament menys cost impugnar y regatejar una amnistia que organitzar un poble cabit y refer una civilització. La retòrica serà sempre refugi de les intel·ligencies rígides y les voluntats malalties. L'art de la paraula, l'efors del verb humà erigit en principi director de la existència col·lectiva, mai ha denotat una virilitat triomfadora, mai ha posat en marxa als homes ni als pobles. La paraula no'es res, no té sentit ni valor social, sinó en quan determina l'impuls gloriós, en quan empenya a fets y coses, en quan ensaltea y procura l'ample moviment de les multitudes.

No, no ho es en Maura un home d'Estat. El valor social de la seva paraula no existeix. La seva virilitat es un eufemisme o una figura retòrica. Dessora de la seva actitud de lluitador parlamentari, darrera l'efors dels seus discursos, en lo més íntim del seu verb, no hi ha res, cap ideal, cap aspiració desilustradora, cap impuls col·lectiu.

Aquest home es senzillament un acadèmic. Vintioque sigles enveria hauria despenyat a la aristocràcia Atenas un bon paper entre ls oradors als quals el poble escoltava y retribuia. Però avui, en ple sigle xx, en la tempestuosa y gegantina lluita per la millora humana, per l'evolució y'l progrés, no hi tenen paper sinó les grans voluntats, les voluntats que saben ésser creadores y irresistibles.

J. LLUHI RISSECH

Dos esperits

Encara que'l lector sab de sobres que per a el catanisme, y en particular per a'l nostre diari, la qüestió religiosa es una qüestió purament individual de les consciencies, no vol dir aixó que l'assumpte ns sigui indiferent, tant més quan tenim a Catalunya parits y confarcs en la cremosa que, directa o indirecta-

tament, en fan política, quasi sa única política: fent bona, ab aixó, l'affirmació den Baltham quan diu que les religions positives no són més que un corolari de la política y sa millor arma.

La nostra terra, terra clàssica de llibertat, per tradició y per temperament, ha guanyat la molt an materia de tolerancia exclusiu, y totom sab que tant ciutadà es el catòlic com el no catòlic, tant encara queda una munta de gent, de multitudinàrquia, que voldria que la religió fos materia obligatoria, forosa, imposable, com s'impone y obliga una llei sobre quintes o una disposició municipal sobre acores.

Aquests esperits missioners y atávics que, tot creient a la possessió y usufruct de la veridader religió ab privilegi exclusiu, no tenen la menor idea de lo que es religió, ni's figuren a Déu més que com una munta de quefe de partit, un Maura o un Moret en gros, s'estarrufen y xisclen, com si's prenguessin alguna cosa de la butxaca, així que senten parlar de democràcia y de llibertat; ignoran, els benestants, que gracies a la democràcia viuen y existeixen relativament lliures: lliberts quasi del tot de les antigues absorcions reials, nobiliars, militars y eclesiàstiques; així com, gracies a la llibertat, viuen lliberats també de les antigues y barbes lliures de religió contra religió y d'iglesia contra iglesia.

Y com que es tant lo que ignoran aquesta gent que gasten vena als ulls y corassa a la intel·ligencia, no saben tampoc lo que sobre la llibertat y la democràcia, y fins sobre la forma republicana, diuen els milers d'alestosos catòlics, autoritat de la qual se vestits d'alta gorraquina eclesiàstica, sense que per xo deixin de pertèixer a la catòlica grei, de lo que'n són sos millors capdavanters, respectats y admirats a Roma, a pesar dels despitats aires de burocràcia centralisadora que allí hi predominen.

Per suposat, que dies eminents personalitats catòliques no són, en sa majoria, de les nostres velles terres, patria de tots els atávics y rutines; són presmentis varons que floreixen en els països que en tots els ordes de la vida ens porten anys y sigles de avans enora el perfeccionament y desilustransa de les societats humanes.

Escollin, escollin, doncs, o's nostres neos, si es que no pot més llur superstitiosa tessuda que l'ur bona fe y del bé y de la veritat. Escollin an aquests il·lustrats mestres, mestres seus, que no pas nostres; que, per a'ls cas, ens mantenen neutrals.

Preois es reconèixer—diu l'arquebisbe de Madrid—que no existeix en la Constitució dels Estats Units disposició més beneficiosa que la que estableix la separació entre l'Estat y l'Iglesia. Baix aquest règim, l'Iglesia ha pogut aprofitar totes les virtuts y totes les facultats naturals de l'home per a la defensa de les seves veritats doctrinaries y si alguna vegada, en la lluita que produeix l'oposició de doctrines, succeïx que'ls cristians fidels s'aventuren fora dels justos límits, més val, al cap-de-vall, la llibertat ab sos errors que la servitut ab sos humiliacions.

Un altre arquebisbe, el de Sant Pau (també als Estats Units), monsenyor Ireland, diu: La llibertat de que frueix l'Iglesia baix la Constitució de la República, es pera nosaltres de preu inestimable. Aquí hi ha tirat que l'entendrà no hi ha concordat que limiti la societat o que coratí ses energies.

Però, deixant de banda aquests americanismes, com alguns catòlics rapatans titllen les declaracions dels catòlics del Nou-Món, encara que hagin de tropar caritaternalment altíssims respectes; deixant aixó—diem—lo més interessant es el llibre que ha publicat una personalitat catòlica d'aquest mateix Nou-Món. La religió y el llibre de l'Historia de l'Il·lustrat francès el P. Vicens Manumés, de l'Orde de Sant Domingo.

Aquest llibre—que tenim a les mans—s'hauria de traduir immediatament a la nostra llengua y repartir de franco per nostra terra, com diu molt bé un confrare republicà autonomista madrileny, que s'ocupa d'aquest assumpte.

Però, deixant de banda aquests americanismes, com alguns catòlics rapatans titllen les declaracions dels catòlics del Nou-Món, encara que hagin de tropar caritaternalment altíssims respectes; deixant aixó—diem—lo més interessant es el llibre que ha publicat una personalitat catòlica d'aquest mateix Nou-Món. La religió y el llibre de l'Historia de l'Il·lustrat francès el P. Vicens Manumés, de l'Orde de Sant Domingo.

Aquest llibre—que tenim a les mans—s'hauria de traduir immediatament a la nostra llengua y repartir de franco per nostra terra, com diu molt bé un confrare republicà autonomista madrileny, que s'ocupa d'aquest assumpte.

Però, deixant de banda aquests americanismes, com alguns catòlics rapatans titllen les declaracions dels catòlics del Nou-Món, encara que hagin de tropar caritaternalment altíssims respectes; deixant aixó—diem—lo més interessant es el llibre que ha publicat una personalitat catòlica d'aquest mateix Nou-Món. La religió y el llibre de l'Historia de l'Il·lustrat francès el P. Vicens Manumés, de l'Orde de Sant Domingo.

Aquest llibre—que tenim a les mans—s'hauria de traduir immediatament a la nostra llengua y repartir de franco per nostra terra, com diu molt bé un confrare republicà autonomista madrileny, que s'ocupa d'aquest assumpte.

Però, deixant de banda aquests americanismes, com alguns catòlics rapatans titllen les declaracions dels catòlics del Nou-Món, encara que hagin de tropar caritaternalment altíssims respectes; deixant aixó—diem—lo més interessant es el llibre que ha publicat una personalitat catòlica d'aquest mateix Nou-Món. La religió y el llibre de l'Historia de l'Il·lustrat francès el P. Vicens Manumés, de l'Orde de Sant Domingo.

Aquest llibre—que tenim a les mans—s'hauria de traduir immediatament a la nostra llengua y repartir de franco per nostra terra, com diu molt bé un confrare republicà autonomista madrileny, que s'ocupa d'aquest assumpte.

Però, deixant de banda aquests americanismes, com alguns catòlics rapatans titllen les declaracions dels catòlics del Nou-Món, encara que hagin de tropar caritaternalment altíssims respectes; deixant aixó—diem—lo més interessant es el llibre que ha publicat una personalitat catòlica d'aquest mateix Nou-Món. La religió y el llibre de l'Historia de l'Il·lustrat francès el P. Vicens Manumés, de l'Orde de Sant Domingo.

VOTS DE LA DEMOCRÀCIA. NO ASPIREM PAS A SER-N'ELS SEUS AMOS Y LLENY DE VOTES DETURAR EL RIU QUE PASSA D'AMPLE A AMPLE, DEIXEM SUAR SOBRE SES AGÜES LA BARCA QUE PORTA ALS APOSTOLS.

Així parla un religiós de criteri seri, un pare domínic, portant la primera plana de son llibre l'aprovació de l'Orde a que l'autor pertany. Ses paraules—diu el nostre confrare madrileny aludit—haurien d'arribar a totes les sacristies de nostre país, posant en evidencia que'ls conservadors de casa nostra no s'assemblen als de cap poble civilisat.

Y encara més haurien d'arribar dites paraules, y dit llibre—afegim nosa tres—als nostres cavallans d'american, que parlen y escriuen de "superstitió anticlerical", sense veure en llurs ulls la vigla de la superstició anticlerical, y califiquen de persecució religiosa al compliment d'una llei que l'Il·lustrament s'ha donat un poble, el poble francès, establint lo que tenen tots els pobles civilisats y lo que tant alaben el pare Maumés y els arquebisbes de Madrid y Sant Pau, aixó es, la separació de l'Estat y l'Iglesia, y abolint privilegis sucrans per far que lo llei sigui igual pera tothom.

Tot passant

APROPOSIT D'UN MONUMENT

L'explosió de l'última bomba va privar-nos abir de parlar d'aquella batierna que han posat al davant del teatre Principal. Més l'afont al bon gust que ella representa es tant ofensiu, l'haurien de suportar tant y tant temps pera vergonya nostra y de la ciutat nostra, que sempre serà d'actualitat dirne alguna cosa: no pera jutjar el monument, que prou juticat està per tothom qui l'ha vist i tingui ulls a la cara, sinó pera fer algunes consideracions aproposit de lo que està passant ab els monuments dels nostres homes establits.

Endemés den Pilarra es representatiu, l'edifici de la seva mort s'inicia l'idea de ferli una estatua. Se la mereixia? Indubtablement. Deixem de banda la major o menor calia de la seva obra literaria: darrera d'aquesta hi ha una obra social, la creació, la popularització del Teatre Català, el fer que'ls catalans s'acostumessin a veure obres catalanes, a donar importançia a obres catalanes en una època en que'l català era considerat com una llengua inferior, com un dialecte inadaptable a les altes funcions de la creació artística. Aixó sol, encara que literariament el seu teatre fos de lo més despreciable, el faria mereixedor del monument que tot seguit de la seva mort se proposa aixecarli.

Y s'obrien suscripcions. Més els donatius foren tant pocs y tant minses, que ja no hi hagué cor d'obrir un concurs pera premiar el millor projecte. Y s'acceptaren els ofreniments del primer que proposà ferlo de franc, del primer que, de franc, oferi modelar l'estatua, sense embrancarse a considerar si'l monument fora digne de la ciutat que volia honorar un dels seus homes, si l'estatua fora digne de l'obra d'aquell home que's volia honorar. Què té de estrany en aquestes condicions, que hagi sortit un monument digne parió d'aquells que omplen per Pasqua ls aparadors de les confiteries? Què té d'extrany que l'estatua sigui l'anitès de l'home estatual, de l'obra de l'home estatual?

Causas de tot aixó? Una sola. Aquell desinterèsment de que he parlat abres vegades, aquell je m'en fichisme de tot un estat que abandona en massa la seva funció, el seu devar social. Els nostres rics creuen encara que l'ur únic devar es enriquirse pera'l propi benestar, que l'ur funció consisteix en acular la riquesa pública pera acumular-la en les caixes d'una casa de banca o emersarla en alló que satisfi l'ur vanitat o l'ur sensualisme. Per aixó se fan cases de cent mil duros al passeig de Gracia y toren que afrontin la ciutat indignes balnermes com la que s'aixeca davant del Teatre Principal.

J. POUS Y PAGES

Carta de Madrid

En pocs dies s'han pronunciat en el Congrés dos discursos en contra del catanisme y de les aspiracions de Catalunya. L'un d'ells, el den Lerroux, ab l'aplauiment de la majoria; l'altre, el den Maura, ab felicitacions del propi monarca. Vegis com per modo extrany venen a coincidir en punt tant important y vital de la política espanyola en Maura, en Lerroux y les institucions.

El discurs de don Alexandre fou de quatre hores mal comptades. L'Il·lustrat revolucionari atacà violentment a l'autonomisme català, per separatista, reaccionari, clerical, carlí, etc.; y's mostrà partidari de la descentralització, no só si bien a mal enteneda: suposo que bien enteneda, perquè ls ministres foren mostres d'assentiment.

Naturalment, en Lerroux cantà el corresponent himne a la patria espanyola (nostres pocs l'hem sentit en tota la Cambra), y afirmà ésser sincer admirador del quefe de la minoria republicana, senyor Salmeron. Majoria, conservadors, ministres y'l senyor Canalejas, aplaudiren y felicitaren al gran revolucionari de per riure. La minoria republicana mostrà reservada, y tothom, diputats, periodistas y'l públic de les tribunes que tingueren el gust de sentir el diputat antiautonomista quedaren ben convèncuts de que senyor Lerroux havia fet un senyalat favor als senyors que seuen en el banc blau.

Parlo d'aquests incidents del discurs den Lerroux, sense que sigui el meu anim tractar de posar de manifest als llegidors d'EL POBLE CATALÀ la mena de política que aquest senyor desenrolla a Catalunya, puix ja sé que tots han capít perfectament que aquest antiautonomista no es més que un instrument de els oligarques centralistes; més crec convenient que sapiguem que aquí a Madrid, en el

Congrés, desde'l president del Consell de ministres al porter, tot estan en el secret de lo que es y representarà senyor Lerroux; al qui sembla que ara els elements governamentals tracten d'aprofitar pera produir divisions dintre de la minoria republicana.

Y anem al discurs den Maura contra l'amnistia, discurs que ha merecut l'aprovació (cas extrany) de la premsa retolativa y la sanció del Palau reial.

En Lerroux es un gran cortisa. Quan li convé afalaga a les masses, fins als anacronismes, quan aquesta polen donarli vots; y per aquests mateixos motius gens generosos, però sí molt humans, afalaga també als poders constituïts. Prova, el discurs de que parlava abans.

Doncs, bé; en Maura es un altre cortisa, més perillós que'l primer perquè té més talent y més prestígi. En Maura afalaga a la massa mitjana, als catalans, a les classes mercantils y industrials que avengut convenient ferbo. Exemple: el discurs de Lloja quan la anada del rei a Barcelona; y ara afalaga a determinades classes socials y als elements palatins, perquè veu que aixó l'apropa al poder, suprema aspiració dels polítics a la faula monarquia. Per aixó ara en Maura aprofità l'oportunitat de la llei d'amnistia, pera ferbo saber que ell, l'home de govern, no podria consentir, sense protesta, que's vingues a derogar una llei feta en defensa d'una determinada classe social que's tribunals ordinari havien deixat desamparada y que al sofrir l'impunitat havia il·lógicament reaccionat y pros la justícia que no li era concedida.

Lo que ningú va contestar an en Maura, perquè aquí tots els polítics són iguals y tenen els mateixos peccats: que si menys autoritat para parlar de justícia y de resultat de consciencia es el quefe de la minoria conservadora, que com a governant ha contribuït, com als altres, a mantenir la dependencia del poder judicial a l'executiu, y que tot declarant contrari a la llei de Jurisdiccions, com atentatori a la supremacia del poder civil contribuïa a la seva aprovació, no per convicció, que aixó era excessiu, sinó per no fer incompatible ab la qüestura d'un partit y ab la presidencia del Consell; lo que vol dir que en Maura en el cas de conflicte entre la seva consciencia y ls interessos del partit, se decanta pels interessos d'aquest. Exactament igual que'ls demés homes de la política del dia.

Més estiguem contents de que'ls fets desamentats als consells nostres. L'amnistia no serà probablement llei; gracies a l'oposició den Maura; oposició que li serà llargament recompensada dintre de poques que com a destrua l'hi ha merecut l'entusiasme col·lectiu que tots sabem.

De la política en cura que volen que els diga, que ja no sapiguem! El desconcert la descomposició de la majoria y la desaprensió dels ministres arriba a un grau tal que no hi ha més remei que apartar la vista d'aquest repugnant espectacle.

JOAN RIVERA

Moviment autonomista

Sabadell.—Mercés a les gestions de l'Incanseable patrie don Joaquim Montaner han sigut definitament aprovats, després d'haver sigut presentats escrits en català, els estatuts de la nova entitat Centre de Dependents del Comerç y de l'Industria, d'aquella ciutat, entitat avui molt floridissa en la ciutat més industrial de nostre terra.

Tenim les noves més faigueres de la nova entitat, lo que permet assegurarli un èxit segur.

L'inauguració tindrà lloc, segurament, el dia 20 de janer, paró dels industrials, para quin estó s'estan fent els treballs necessaris pera contractar la banda de la Gran Roja pera donar més llum a la festa.

El Centre Industrial, de la audita ciutat de Sabadell, ha posat en el vestíbul del seu hostatge social un artístic album pera recullir firmes, pera ferne present al benoig company Luis Manau, que com recordaran nostros llegidors, fou pres en el local de la audita entitat mentre s'hi celebrava la festa dels Jocs Florals.

Entre les firmes que ja hi ha en l'album, hi figuren les de la Reina d'aquella festa, la de l'alcalde y molts regidors, les dels diputats del districte y les de les més conegudes personalitats en la literatura, art, comerç, y industria; en una paraula, la de totes les forses vives de Sabadell.

En la Lliga Regionalista, de Sabadell, dimenge vinent don Jaime Masps y Camarasa donarà una conferència sobre «Catanisme pràctic».

Miting de Solidaritat.—En la Societat Democràtica Republicana, l'«Internacional», passeig Fortuny, número 5 (Clot), se celebrà un miting de Solidaritat catalana, demà dissabte, dia 29, a les nou del vespre, en el que hi pendran part entre altres oradors els senyors Gili, Palma, Roig y Puig, Aguiló, Tona, Marín, Avila, Lleget, Salvatella, Junoy y Corominas.

En tota la barrada es gran l'entusiasme pera assistir en aquest important acte, lo que fa preveure un èxit complet pera'l miting.

Premià de Mar.—En la vetlla de Nadal tingué lloc en l'Associació Catalana una vetllada políto-literaria que's vegé forsa concorreguda.

Se llegiren varios poesies per socis de la mateixa y pronunciaren eloquents discursos els senyors Pere B. Tarragó, de La Trallera, que dedicà un record a la memoria del malaguanyat Josep Foucuberta; Pere M. Petit, que disertà sobre la significació dels mots *Ex. Espanya y Carlin*; y Anton Costa y Pagès, que elegia l'acte per ell presidit, ab una brillant apologia de la Solidaritat catalana.

La distingida concorrencia que omplia la sala sortí molt satisfeta de tant agradosa festa.

Juventut Autonomista de Barcelona.—L'inauguració oficial d'aquesta entitat tindrà lloc demà dissabte, a les deu de la nit, ab un gran miting de propaganda nacionalista, en quí hi pendran part distingits oradors, pr-sident l'acte'l president de l'Unió Catalanista, doctor Martí y Julia.

Les entitats catalanistes que per desouit involuntari no hagin rebut la lletra de convit, poden donarse per invitades.

Lliga Regionalista de la Barcelona.—La Junta d'Obres del Port ha es-

